

PERSBERICHT VAN DE BISSCHOPPEN VAN BELGIË OVER EUTHANASIE

Christenen zijn ten zeerste overtuigd van de unieke waarde van elke mens en van de waardigheid van elke menselijke persoon. De voorbije maanden en jaren hebben wij, bisschoppen van België, meer dan eens openlijk stelling genomen over sommige aspecten die daarmee verband houden.

Zo hebben we ons gekant tegen abortus en kwamen we op voor vreemdelingen, vluchtelingen en asielzoekers. In 1994 schreven we de brief *Mensen begeleiden als de tijd van sterven nadert*. We pleitten in die brief voor een grote zorg in de begeleiding van de aftakelende mens. Zo kwam naast ondersteuning van de palliatieve zorg ook euthanasie ter sprake.

Vandaag herhalen wij dat we de zwaar zieke mens met alle middelen moeten nabij zijn. In dit verband vragen we eveneens aandacht voor het geheel van de therapeutische begeleiding van de ouder wordende mens. Als er voor de zieke geen hoop meer is op genezing en de strijd met de dood begonnen is, kunnen zorg, vriendschap en pijnbestrijding heel veel helpen. Nooit mag die hulp omgebogen worden tot het definitief verbreken van de relatie met de zieke door hem of haar te doden. Het naderende levenseinde biedt dikwijls kansen voor een verdieping van de relaties met de familieleden en mensen die de stervende nabij zijn. Dat de zieke zelf vraagt om zijn leven te beëindigen, lijkt ons geen afdoende verontschuldiging. Een mens beschikt niet zo totaal over zichzelf dat hij mag beslissen zijn leven te verkorten en zo de geneeskunde in dienst te stellen van zijn verlangen naar de dood.

Wij maken ons dus grote zorgen over wetswijzigingen die euthanasie zouden toelaten. Die bezorgdheid wordt nog groter wanneer we bedenken dat een eerste opening naar euthanasie wellicht vlug aanleiding zal geven tot een uitbreiding naar zieken, die zonder dat ze in een medisch uitzichtloze situatie verkeren, verkiezen om te sterven, en ook naar zieken over wie derden beslissen dat tot euthanasie kan worden overgegaan. We roepen iedereen op om geen van deze wegen te bewandelen. Door een wetgeving uit te werken die euthanasie accepteert, verzwakken de verantwoordelijken voor het welzijn van de burgers de zieken, de families en het verzorgend personeel in hun strijd tegen de pijn en tasten zo uiteindelijk ook hun hoop aan.

De Kerk "blijft ervan overtuigd dat de morele waarheid haar weerklink moet vinden in het diepste van het geweten en ze spoort daarom de politici aan, op de eerste plaats zij die christen zijn, zich niet te laten ontmoedigen en om, rekening houdend met de concrete mogelijkheden, te blijven kiezen voor het herstel van een rechtvaardig bestel dat de waarde van het leven verzekert en bevordert." (*Evangelium Vitae*, 90) Indien er een wettelijke regeling komt, dan zijn we allen dankbaar die zich inzetten om zo dicht mogelijk de aloude basisnorm "ge zult niet doden" te benaderen. Tevens wijzen we erop dat een wettelijke regeling nooit de ethische norm vervangt.

De bisschoppen van België, 9 december 1999